

אלמנה לכהן גדול

פרק שביעי יבמות

סו.

עין משפט גד מצוה

בא א מיי פ"ב מהל'
אשתו הלכה כי
טו"ע א"ע ק"י פה
שפ"ע :
ב ג מיי פ"ב מהל'
תרומת הד' ל טור
י"ד ט"ז פ"ג ש"ל:
יח ד ה מיי ש"ע טור ס"ט:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ומי פליגי האמר
ר' זכאי וז' ערות:

מוסף רש"י

שהעובר פוסל ואינו
מאכיל. לומר שהעובר
שמתעבר יורשית מכהן
בעלה שמת פוסל את
העובר מאלמנה בתרומה
מפני חלקו, דעובר במעי
זרה וזו הוא חלק קרינה ביה
וזהו חלקו הם יאכלו
בלחמו, דלמי ילודו זה כהן
לקרות כהן עד שאלה לאיר
העולם, ואינו מאכיל את
אמו ישראלית שעיבתו
מכהן, דק"ל שאלת
בתרומה שצ"ל בנה לכהן
חללו בעלה כהן מי
דעובר וילוד ביהוה הם
יאכלו בלחמו, אבל עובר
ללא דס"ל ר' יוסי עובר
במעו זרה זו הוא (רש"י)
ב"ב קמ"א. בגדתה. עיר
שכנול וטובה בנה, כפסק
מדרשו על כר שיריה גלון
היא מכהן (כתובות ז').
המוכר. ממנה על ידי
אחר, לעובר. במעו אמו,
ק"ה (ש"ס).

תוספות ישנים

רב יוסף אמר ילוד מאכיל
שאינו ילוד אמו מאכיל אבל
לא אלא שיהא העצם משום
דעובר במעי זרה זה הוא
לכונן מאי קא מיעביד לכו
לכונן מאי קא מיעביד מה
ענין זה לזה בת ישראל
שנשאל לכהן עובר במעי
זרה דס"ל (ואלו) אלא אבל
מפני כהנת לא פסיל.
(ורב) אמר לך אין טעמא
דרי' יוסי משום דילוד
מאכיל שאינו ילוד אמו
רצון כהן מפני כהנת הלא
היהוה הוא כדקאמר
תמורה אלא טעמא משום
דעובר במעי זרה הוא:
ואיכא קמיהו המורה
לעובר קנה. וא"ת והא
אמר שמואל הלכה כר'
יוסן הסדלר דלמר אין
אדם מקנה דבר שלא אל
לעולם י"ל שאני האל
השומע הוא בעולם ולא
היהוה הוא כדמרינן בנינין
(י"א) ללמד שלא כל לעולם
לא קנה אף דבר שאינו
בעולם. ו"ל דעובר חסוד
דבר שהוא בעולם ומייר
בזה צובר עברה. וא"ת
ומאי היא דקאמר זו ולא
פ"ל וכו' והאמר ליה
שמואל וכו' המורה לעובר
קנה וזהו אמרת דהלכה
כהנמיס דאין לעובר וזהו
למלא דבר רבנן (ס"ל)
למורה לעובר קנה דלית
ליה זכי לעובר וכו' וכו'
למשווא קמיהו דלית
מנאי פליגי בהא ופסק ר'
יוסי סבר חששין למיעוט
שמה יהיה (לה) זכר קיים
ורבנן דמייר דקאמר
מיעוטא דמפילת למתלה
זכרי ומתלה נקבות והו"ל
זכרי מיעוטא ו"ל דלית

פוסל ואין מאכיל. נראה לפרש שהעובר פוסל בעצדי אצו ואין מאכיל את אמו דתרווייהו אעזדים ליכא למימר פוסל בעצדי אצו ואין מאכיל בעצדי אצו דכיון דאשמועינן דפוסל היכי משכחת שאכיל וצקונטרס פירש כולה מילתא אלאו וכו' דאעזדים קאי ה"ק שהעובר פוסל ואין מאכיל את אמו וה"ה לעצדיו דפוסל: **למאי נפקא מינה לעובר במעי כהנת.** אע"ג דע"כ דרשינן והיא דרשא לילוד מאכיל דמהאי טעמא אמרינן לקמן דבת ישראל לכהן והייתה מעוברת ללא מאכיל דהתם לא שייך טעמא דעובר במעי זרה זו הוא דלפילו זו מאכיל את אמו ואפילו ממור כדאמרינן לקמן (ד' ס"ט): מ"מ מיעביד ליה לענין עצדים דליכא למימר דוקא לענין אמו דכנת זה קרש וילוד ביהוה הם יאכלו דמיינה דרשינן שמאכיל את אמו דרשינן ילוד מאכיל אבל עצדים שאוכלים מטעם קנין כספו לא קאמר קרא ילוד מאכיל שאינו ילוד לא:

היינו דקאמר זו שמעתי ב'. ורצנן שהיו אומרים לו כן: הו סצרי דטעמא משום דילוד מאכיל: **אובליין בשביע בל המשפחה בוליה.** ה"מ למימר דטעמא דרצנן משום דלא סצריא לכו דרשא דשאין ילוד אין מאכיל לגבי עצדים ולית לכו נמי דעובר במעי זרה זו הוא אלא קבלה היתה צידו דטעמא משום דלא זכי צהו עובר וקנת תימנה דלא מפקחמא מנשה ידיהם עד שיוולד הוא לעובר ולא לצני משפחה קשה לר"י דתנן דפרק יולא דופן (גדה ד' מד). דצן יוס אחד פוסל מן התרומה ופריך בגמרא מאי איריא צן יוס אחד אפי' עובר נמי ומפני רב ששת מתימין צכהן שיש לו צ' נשים אחת גרושה ואחת שאינה משום בנים ויש לו בנים משאניה גרושה וצן יוס אחד מן הגרושה פוסל בעצדי אצו ולאפוקי מדרבי יוסי דלמר עובר נמי פוסל קמ"ל צן יוס אחד אין עובר לא והתם למה ליה לאוקמי כשיש לו שתי נשים אפי' אין לו אלא אחת גרושה ודוקא צן יוס אחד אצל עובר לא דלוקלין בצביל כל המשפחה כולה לרצנן ואר"י דרצ ששת לטעמיה דלית ליה צמי שמת) המוכה לעובר קנה ולא חללי בצביל המשפחה והלכי מוקי בשש לו בנים משאניה גרושה ואין העובר בצמעי גרושה פוסל משום דלא חיישינן למיעוטא דסמוך מיעוטא דמפילות למתלה דנקבות והוה לכו זכריים מיעוטא דלוקמן ולאפוקי מדר' יוסי דרבי יוסי חייש למיעוטא ואתי שפיר דפרק מי שמת (ב"ב קמב. ושם) פריך למ"ד המוכה לעובר קנה צן יוס אחד נוחל ומשאל אצל עובר לא ולא פריך מיעוטא דצן יוס אחד פוסל דליכא לאוקמא בשמי נשים כו': ון ובבב"א י"ה. אע"ג דשמואל פסיק בצע"פ (כתובות ד' טו). כרבי יוחנן הסדלר דאין אדם מקנה דשצ"ל שמואל חשיב עובר כצא לעולם:

אין לומר כן מדקאמר שמואל לעל אליהו דרבנן אין לו אמן אוכלין בצביל כל המשפחה משום אצו טעמיהו דאין ילוד מאכיל את אמו דתרווייהו אעזדים ליכא למימר פוסל בעצדי אצו ואין מאכיל בעצדי אצו דכיון דאשמועינן דפוסל היכי משכחת שאכיל וצקונטרס פירש כולה מילתא אלאו וכו' דאעזדים קאי ה"ק שהעובר פוסל ואין מאכיל את אמו וה"ה לעצדיו דפוסל: **למאי נפקא מינה לעובר במעי כהנת.** אע"ג דע"כ דרשינן והיא דרשא לילוד מאכיל דמהאי טעמא אמרינן לקמן דבת ישראל לכהן והייתה מעוברת ללא מאכיל דהתם לא שייך טעמא דעובר במעי זרה זו הוא דלפילו זו מאכיל את אמו ואפילו ממור כדאמרינן לקמן (ד' ס"ט): מ"מ מיעביד ליה לענין עצדים דליכא למימר דוקא לענין אמו דכנת זה קרש וילוד ביהוה הם יאכלו דמיינה דרשינן שמאכיל את אמו דרשינן ילוד מאכיל אבל עצדים שאוכלים מטעם קנין כספו לא קאמר קרא ילוד מאכיל שאינו ילוד לא: **היינו דקאמר זו שמעתי ב'.** ורצנן שהיו אומרים לו כן: הו סצרי דטעמא משום דילוד מאכיל: **אובליין בשביע בל המשפחה בוליה.** ה"מ למימר דטעמא דרצנן משום דלא סצריא לכו דרשא דשאין ילוד אין מאכיל לגבי עצדים ולית לכו נמי דעובר במעי זרה זו הוא אלא קבלה היתה צידו דטעמא משום דלא זכי צהו עובר וקנת תימנה דלא מפקחמא מנשה ידיהם עד שיוולד הוא לעובר ולא לצני משפחה קשה לר"י דתנן דפרק יולא דופן (גדה ד' מד). דצן יוס אחד פוסל מן התרומה ופריך בגמרא מאי איריא צן יוס אחד אפי' עובר נמי ומפני רב ששת מתימין צכהן שיש לו צ' נשים אחת גרושה ואחת שאינה משום בנים ויש לו בנים משאניה גרושה וצן יוס אחד מן הגרושה פוסל בעצדי אצו ולאפוקי מדרבי יוסי דלמר עובר נמי פוסל קמ"ל צן יוס אחד אין עובר לא והתם למה ליה לאוקמי כשיש לו שתי נשים אפי' אין לו אלא אחת גרושה ודוקא צן יוס אחד אצל עובר לא דלוקלין בצביל כל המשפחה כולה לרצנן ואר"י דרצ ששת לטעמיה דלית ליה צמי שמת) המוכה לעובר קנה ולא חללי בצביל המשפחה והלכי מוקי בשש לו בנים משאניה גרושה ואין העובר בצמעי גרושה פוסל משום דלא חיישינן למיעוטא דסמוך מיעוטא דמפילות למתלה דנקבות והוה לכו זכריים מיעוטא דלוקמן ולאפוקי מדר' יוסי דרבי יוסי חייש למיעוטא ואתי שפיר דפרק מי שמת (ב"ב קמב. ושם) פריך למ"ד המוכה לעובר קנה צן יוס אחד נוחל ומשאל אצל עובר לא ולא פריך מיעוטא דצן יוס אחד פוסל דליכא לאוקמא בשמי נשים כו': ון ובבב"א י"ה. אע"ג דשמואל פסיק בצע"פ (כתובות ד' טו). כרבי יוחנן הסדלר דאין אדם מקנה דשצ"ל שמואל חשיב עובר כצא לעולם:

אין לומר כן מדקאמר שמואל לעל אליהו דרבנן אין לו אמן אוכלין בצביל כל המשפחה משום אצו טעמיהו דאין ילוד מאכיל את אמו דתרווייהו אעזדים ליכא למימר פוסל בעצדי אצו ואין מאכיל בעצדי אצו דכיון דאשמועינן דפוסל היכי משכחת שאכיל וצקונטרס פירש כולה מילתא אלאו וכו' דאעזדים קאי ה"ק שהעובר פוסל ואין מאכיל את אמו וה"ה לעצדיו דפוסל: **למאי נפקא מינה לעובר במעי כהנת.** אע"ג דע"כ דרשינן והיא דרשא לילוד מאכיל דמהאי טעמא אמרינן לקמן דבת ישראל לכהן והייתה מעוברת ללא מאכיל דהתם לא שייך טעמא דעובר במעי זרה זו הוא דלפילו זו מאכיל את אמו ואפילו ממור כדאמרינן לקמן (ד' ס"ט): מ"מ מיעביד ליה לענין עצדים דליכא למימר דוקא לענין אמו דכנת זה קרש וילוד ביהוה הם יאכלו דמיינה דרשינן שמאכיל את אמו דרשינן ילוד מאכיל אבל עצדים שאוכלים מטעם קנין כספו לא קאמר קרא ילוד מאכיל שאינו ילוד לא: **היינו דקאמר זו שמעתי ב'.** ורצנן שהיו אומרים לו כן: הו סצרי דטעמא משום דילוד מאכיל: **אובליין בשביע בל המשפחה בוליה.** ה"מ למימר דטעמא דרצנן משום דלא סצריא לכו דרשא דשאין ילוד אין מאכיל לגבי עצדים ולית לכו נמי דעובר במעי זרה זו הוא אלא קבלה היתה צידו דטעמא משום דלא זכי צהו עובר וקנת תימנה דלא מפקחמא מנשה ידיהם עד שיוולד הוא לעובר ולא לצני משפחה קשה לר"י דתנן דפרק יולא דופן (גדה ד' מד). דצן יוס אחד פוסל מן התרומה ופריך בגמרא מאי איריא צן יוס אחד אפי' עובר נמי ומפני רב ששת מתימין צכהן שיש לו צ' נשים אחת גרושה ואחת שאינה משום בנים ויש לו בנים משאניה גרושה וצן יוס אחד מן הגרושה פוסל בעצדי אצו ולאפוקי מדרבי יוסי דלמר עובר נמי פוסל קמ"ל צן יוס אחד אין עובר לא והתם למה ליה לאוקמי כשיש לו שתי נשים אפי' אין לו אלא אחת גרושה ודוקא צן יוס אחד אצל עובר לא דלוקלין בצביל כל המשפחה כולה לרצנן ואר"י דרצ ששת לטעמיה דלית ליה צמי שמת) המוכה לעובר קנה ולא חללי בצביל המשפחה והלכי מוקי בשש לו בנים משאניה גרושה ואין העובר בצמעי גרושה פוסל משום דלא חיישינן למיעוטא דסמוך מיעוטא דמפילות למתלה דנקבות והוה לכו זכריים מיעוטא דלוקמן ולאפוקי מדר' יוסי דרבי יוסי חייש למיעוטא ואתי שפיר דפרק מי שמת (ב"ב קמב. ושם) פריך למ"ד המוכה לעובר קנה צן יוס אחד נוחל ומשאל אצל עובר לא ולא פריך מיעוטא דצן יוס אחד פוסל דליכא לאוקמא בשמי נשים כו': ון ובבב"א י"ה. אע"ג דשמואל פסיק בצע"פ (כתובות ד' טו). כרבי יוחנן הסדלר דאין אדם מקנה דשצ"ל שמואל חשיב עובר כצא לעולם:

ושהורו. ישראל ששיעזב עבדו ל"ז ושחררו הלוה יאל לחירות והמלוה גובה מלוהו ממקום אחר: **בדוכסה.** שהיא חלק זו דהא מאי דאשכחו צרשותי אשכחו: **אכל למיין דמי ומישקל לא.** אלא שלו הן עולמי קמ"ל: **מתני' והייתה מעוברת.** אע"פ שיש לה בנים הימנו והיא אוכלת בתרומה לא יאכלו עבדי אלא ברזל בתרומה לפי שהן של יורשים ויש לעובר צהן חלק ואין לעובר כח להאכילן בתרומה אי משום דקסבר עובר במעי זרה זו הוא אי משום דקסבר ילוד מאכיל שאין ילוד אין מאכיל שנאמר (ויקרא כג) וילד ביתו הם יאכלו בלחמו קרי ביה יאכילו: **שעובר פוסל.** אם צת כהן נישאת לישראל והייתה מעוברת ואין לה צן אחר פוסלה מלשזו צביל צת אביה כעעריה: **ואינו מאכיל.** אם צת ישראל לכהן היא ומת והייתה מעוברת אין צעובר כח להאכילה וה"ה לעצדים: **אף צה כהן לכהן.** כיון דאמרת שאין ילוד אינו מאכיל הישך העצדים אוכלין בתרומה מפני חלקו של עובר שהרי והוא אף צו כח להאכיל: **גמ' צמעי כהנה.** צת כהן מעוברת מכהן. אי אמרת משום וזית ליכא ואי משום שאין ילוד איכא: **וזהו לא שמעתי.** לאיסור אלא להיתירא: **יש לו בנים.** אחרים לצד מעובר זה: **אוכלים.** העצדים בצביל בנים דעובר לית ליה זכיה: **בצביל משפחה.** שאין אחד משראל שאין לו יורשין וכל זמן שלא נולד העובר וזכה הקרוב לירושת כהן ואוכלים בגיניו: **זו דברי רבי יוסי ולא סצריא ליה.** לשמואל דעובר אית ליה זכיה: **גדגדאה.** צעל אגדה. ל"א שם מקום שהוא בצביל ששמו הדבר: **בני צנים.** הכהן ולא הייתה מעוברת: **אלו ואלו.** עבדי מלוג ועבדי אלא אוכלין דעבדי מלוג אוכלין בצבילה שהיא אוכלת בצביל צניה ועבדי אלא ברזל אוכלין בצביל צנים: **הייתה מעוברת.** ולא הניח לה צנים: **אלו ואלו אין אוכלין.** שהעובר אינו מאכיל את אמו ולא את העצדים: **הייתה מעוברת והייתה מעוברת עבדי מלוג אוכלים.** שהם שלה ואין לעובר חלק צהן והיא אוכלת בצביל צניה: **עבדי אלא ברזל לא יאכלו מפני חלקו של עובר.** שיש לו חלק צהן דלית ליה זכיה ולא ידעינן אי מתרמי לחלקו לפיכך עצדים אסורים לאכול: **שהעובר פוסל.** צת כהן המעוברת משראל: **ואינו מאכיל צת ישראל המעוברת מכהן ולא את עצדיו: הצה מאכלת.** לקמן" מפרש לה: **והן זכריים ל"ג.** כולן אלא יאכלו. אם יש זכר צנים אוכלים העצדים בצבילו ולא חיישינן לחלקו של עובר דשמה נקבה היא ואין לה חלק במקום צן ומת"ל זכר הוא שמה ומתלה שכל היולדות מתחלה" זכריים ומתלה נקבות ויש שמפילות סמוך מיעוטא דמפילות למתלה דנקבות הוה לכו זכריים הרואים לירש מיעוטא ולמיעוטא לא חיישינן. כולן נקבות לא יאכלו שמה יהא עובר זכר כו': **סיפוק ליה.** ה"ה היא נקבה פסלה דכיון שכל אמן שצמיינו נקבות יש לעובר חלק צהן אפילו היא נקבה:

והשחרור מפקיעין מידי שעבוד א"ר יהודה הכניסה לו שני בלויים באלף זוז ושבוה ועמדו על שני אלפים אחד נוטלתו בכתובתה ואחד נותנת דמים ונוטלתו מפני שבח בית אביה מאי קא משמע לן שבח בית אביה דידה הוה היא אמרה רב יהודה חדא זימנא מהו דתימא ה"מ היכא דמטיא למישקל בכתובתה אבל מיתן דמי ומישקל לא קמ"ל: **מתני' יבת ישראל שניסת לכהן ומת והניחה מעוברת לא יאכלו עבדיה בתרומה מפני חלקו של עובר.** (שהעובר פוסל ואינו מאכיל דברי ר' יוסי אמרו לו מאחר שהעדת לנו על בת ישראל לכהן אף בת כהן לכהן ומת והניחה מעוברת לא יאכלו עבדיה בתרומה מפני חלקו של עובר: **גמ' איבעיא להו טעמא דרבי יוסי משום דקסבר עובר במעי זרה זו הוא או דלמא ילוד מאכיל שאינו ילוד אינו מאכיל למאי נפקא מינה לעובר במעי כהנת מאי אמר רבה היינו טעמא דרבי יוסי דקסבר עובר במעי זרה זו הוא רב יוסף אמר ילוד מאכיל שאין ילוד אינו מאכיל מיתניב אמרו לו לר' יוסי מאחר שהעדת לנו על בת ישראל לכהן בת כהן לכהן מהו אמר להם זו שמעתי וזו לא שמעתי אי אמרת בשלמא עובר במעי זרה זו הוא היינו דקא"ל זו שמעתי וזו לא שמעתי אלא אי אמרת ילוד מאכיל שאין ילוד אין מאכיל מאי זו שמעתי וזו לא שמעתי אירי היא קשיא אמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי ר' יוסי אבל הכמים אומרים יש לו בנים אוכלים משום בנים אין לו בנים אוכלים משום בנים אין לו אחים אוכלים משום משפחה כולה זו ולא ס"ל הא א"ל שמואל לרב הנא בגדתאה פוק אייתי לי בי עשרה דאימא לך באנפיהוה המוכה לעובר קנה אלא זו וס"ל מאי קמ"ל דפליגי רבנן עליה דרבי יוסי ומו פליגי (ב) מתיב רבי זכאי זו עדות העיד ר' יוסי מפי שמעיה ואבטליון והודו לו אמר רב אשי מי קתני וקבלו והודו לו קתני דמסתבר טעמיה ת"ר"ה הניח בנים אלו ואלו אוכלים הניחה מעוברת אלו ואלו אין אוכלים הניח בנים והניחה מעוברת עבדי מלוג אוכלים כדרך שהיא אוכלת עבדי צאן ברזל לא יאכלו מפני חלקו של עובר שהעובר פוסל ואינו מאכיל דברי ר' יוסי רבי ישמעאל ברבי יוסי אמר משום אביו הבת מאכלת הבן אינו מאכיל ה"ר"ש בן יוחי אומר זכריים יאכלו כולן נקבות לא יאכלו כלום מאי איריא שמה ימצא עובר זכר תיפוק ליה דנקבה נמי פסלה חדא ועוד קאמר חדא דנקבה נמי פסלה ועוד שמה ימצא עובר זכר ואין לבנות במקום הבן כלום זכריים יאכלו והאיכא עובר קסבר אין**

(א) ב"ב קמ"א: גדה מד,
(ב) ב"ב קמ"ב: כתובות ז'
(ג) נפחיס זכ"א, (ד) ב"ב קמ"ה,
(ה) ומוספא פ"ט, (ו) ז"ל
מלה של. יעב"ד, (ז) ואמנם
בסוכה נ"ב: משמע כפי
הראשון ע"י מערבי לטון
ערך דוגלת סוף הערה לא,
(ח) ויע"ב, (ט) לקמן קט"ו,
(י) ב"ב דף קמ"ב.

תוס' חד מקמאי

אני נוטלת אשתה דריליה
נינהו וצמי למימר נתת
רוח עשיתי לבעלי אלא
אפילו הבעל עצמו צממי
אשה קאי ומציא מיד
הלקוחות מכה האשה.
ומכרי שניהם לפרנסה
ברותא נקט אפילו לפרנסה
שניהם צריכין לו אפי'
הבעל מוציא מיד
הלקוחות ולא מבעי מה
שהכניסה לו ממשלתו
שהאשה מוציאה מיד
הלקוחות אפי' בחיי בעלה
וכן הבעל מוכח אלא
אפי' הכניסה לו קרקעות
וקבלה עליו הבעל נמי
שיכולה לומר בביטא
בבית כותבה קרקעותיו אני
נוטלת אשתה אפילו הבעל
נינהו ואם מכרה הבעל
האשה מוציאה מיד
הלקוחות אפי' בחיי בעלה
וכן אם לקח מן האיש וחור
ולקח מן האשה מה שחלק
בכותבה הוא בטל מיד
שיכולה לומר נתת רוח
עשיתי לבעלי כיון שנטל
הבעל עליו. (אבל כשני
מלוג שהגוף שלה אמרי'
בפ"ה שאינה יכולה
לומר נתת רוח עשיתי
לבעלי.) ואפי' בחיי הבעל
מוציאה מיד הלקוחות
ולכן נהנו בנינוכה לכתוב
בכותבה הוא נתן לה קרקע
פלגיו והיא הניחה לו
בנדיניה כדי שתוכל
לטרוף מן הלקוחות בחיי
הבעל אם מכרה. וכן אם
לקח מן האיש וחור ולקח
מן האשה כיון שיכולה
לומר נתת רוח עשיתי
לבעלי נמי (ש)שלקח מיד
האשה היא ותוציא
מלקוחות אפילו בחיי
הבעל ולפיכך אמר רשב"ג
שהבעל מוציא מיד
הלקוחות מכה האשה. ופי'
השולח פ"י ברין נכסי
האיש והאשה נכסי
אפוחיקי סתם ורין
אפוחיקי מפורשי. ומינהו
מילתא שישטא היא דכסבי
הבעל אינה מוציאה מיד
הלקוחות אם מכרה חובלה
עד שעת בבית כותבה
והיינו דאמר פ' האשה
שנפלה לה. אבעי לזבוגי מי
לא מובין. רש"י פ"י ל"מ
אם מת הוא או גרשה
שהאשה מוציאה מיד
הלקוחות אם מכר הוא
בלא ערבה אלא אפי' מתה
היא הוא מוציאה מיד
הלקוחות דשעת מכירה
לאו מכירה ודאית היא
שמה ימות הוא ומצאת
מכירה שלא כדון
הוראב"ד פ"י מכרו שניהם
לפרנסה כגון שפכר האורח
בפני חברו וקא' רשב"ג
בעלה הבעל מוציא מיד
הלקוחות. והו לשונו מה
שפסק הרב אלפס דרבנן
דאמרי עובר לית דרבנן
זכיה מסתברא כותבייהו
דרבא קאי כרבנן כפי מי
שמת ואביי פליגי עליה וכו'
וק"ל אביי ורבא הלכה
כרבא וכבר כתבתי דבר זה
הראב"ד ז"ל ולפי זקני הרב ר'
משולם ולפני הרב ר' שמואל
ב"ר משה ע"ה באחד שנתן
לכנו קודם ארבעים יום
ליצירתו והיה מחולקת ביניהם
יש מהם שאמרו שהמתנה
היא קודם ליצירתו מיה בעלמה
הוא וכמו דלא עיברה כלל
דמיא ונגמר הדין ע"פ רובם
שהמתנה מתנה ולאבא מארי
ז"ל היה מסתברא כדברי
היחיד שאין המתנה מתנה: